

Била је то, у правом смислу речи, ноћ вампира. Насликали се на свим телевизијама вајни „аналитичари“, шетају од студија до студија, и слине ли, слине... Долијао је највећи међу „злочинцима“. Опште одушевљење! Сад ћемо на велика врата у Европу, бели шенген, лова до крова. Једном слинавку се чак омакло да ће Србија сад много брже бити „приведена“ у Европу. Други оргазмички сеири како ће „Србија, бре, да изручи и светог Петра“ да би стигла до циља. Из уста му куља жута сперма. Човек да се исповраћа.

Живимо у атмосфери привођења, а сви смо већ у затвору, само многи тога још нису свесни. „Радосна вест“ стигла је из кабинета председника Републике, лично. Постоји ли још игде земља у којој председник објављује хапшења својих сународника? Болесни нарцис није могао ни ту „славу“ да препусти надлежним службама.

У уторак увече, после оног сукоба на Тргу (Нико не сме да бије народ!), шетам Кнез Михаиловом. У споредним улицама кордони полиције под пуном борбеном спремом. „Добро вече, момци“, поздрављам их љубазно. Они у нелагоди климају главама. „Јесте ли ви Слобини или Борисови, не могу да вас распознам?“ Они се смеју. После седају у аутобус „Шид транспорта“, паркиран иза француске амбасаде, и одлазе. Као у „добра, стара“ Слобина времена. Ко нас је то вратио у „мрачне деведесете“?

Да се разумемо, нисам апологета ратних злочина. Ма ко да их је починио, мора да одговара. Али да ли је Хашки трибунал место где се дели правда? И ко после ослобађајуће пресуде Насеру Орићу и Рамушу Харадинају, да не говоримо о Ејупу Ганићу, Атифу Дудаковићу, Алији и Туђману, који нису ни видели Хаг, има право да изручи било кога хашким целатима? Ко, осим квислинга и издајника? Нажалост, у Србији су данас такви на власти. Увезани жуто-црвеном машинцом.

Погледајмо само досадашњи учинак Трибунала: 45 Срба осуђено на 718 година затвора; 12 Хрвата, четворица муслимана, двојица Албанаца и један Македонац - сви заједно на 239 година! Од укупно 161 оптуженог, већина су Срби и несразмера ће се и даље повећавати на њихову штету.

У општој еуфорији због хапшења Радована Караџића скоро нико од „аналитичара“ није, макар овлаш, поменуо ове чињенице. Јер, ако се не уклапају у њихов пројекат „европске будућности“ - тим горе по чињенице. Признајем, никад се нисам осећао поносније што не плаћам ТВ претплату. Зар да гледам Кандићку, Пешићку, Анастасијевиће, Васиће и њима сличне? Где је она „друга“ Србија?

Онај фамозни србомрзац Ричард Холбрук одмах похитао на ЦНН да изрази своје одушевљење и „појасни“ ствар. Караџић је, вели, крив за смрт 300.000 људи и никад се неће вратити из Хага. Он је већ пресудио. Холбрук као да није чуо за онај извештај Мирсада Токаче, шефа сарајевског Центра за документацију, по коме је у Босни погинуло укупно 93.000 људи, од чега 27.000 Срба. Кад се то упореди са бројем осуђених на једној и другој страни, јасно је каква се правда дели у Хагу.

Холбрук је у праву само када каже да се Караџић никад неће вратити из Хага. То сигурно зна и несрећни Радован. Зато ће морати да скупи сву физичку, моралну и духовну снагу и да, уместо „тиховања“, громогласно доказује велику неправду и фарсу од судског процеса. Као Милошевић и Шешељ пре њега. Он лично од тога неће имати никакве вајде, али неки поштени људи у свету ће, можда, ипак прогледати и схватити сву перфидност и замке колонијалног глобализма. Уосталом, нећемо ни ми бити ништа слободнији од њега. Једино дух не могу да нам спутају.

У ствари, Караџић их је већ све надмудрио и победио. Док га они траже путем сателита, свемирских и овоземаљских, шпијуна, доушника, потказивача, и изрода свих фела, он им је шетао испред носа и држао предавања о здравом животу. Каква супериорност!

А јадни Ивица није знао за целу операцију и попут Јуде пере руке. Ништа необично. Он је опрао руке и од бившег шефа и спаковао савест у коферче. Али знала је Марица, пардон, Славица, кад је прекинула Скупштину. Ипак, овај пут верујем Ивици. Не би њему коалициони партнери поверили тако одговоран посао. То ради увозни кноњ хоњ.

А шта рећи о Борису и Расиму? Њима ће неко можда једном подићи споменик, као антиподима Боре и Рамиза, који су били часни људи. Зато су им срушили споменик на Косову. На овом новом могло би да пише: „Крв Радованова на њихову децу“.

Срео сам Радована Караџића неколико пута у животу и апсолутно сам уверен да је његов пут одбране сопственог народа био поплочан најбољим намерама. Ако се, ко зна чијом кривицом, поткрала нека плочица која је могла да одведе у пакао - на другој страни их је дефинитивно било више. Зато се варају сви они који данас ликују мислећи да Радован одлази у Хаг. Не, он одлази у легенду.

(Курир)